

רחל מרחלת על כל העולם

חתונה

או פרידה?

בתחילת דרכו ובן לבעלי תחנת-דלק כי נתניה. בני אוהב את רחלי, רחלי אוהבת את בני, וזה מה שנתן לה כח לספוג את כל הצרות.

ומה עושים אנשים שאוהבים? עוברים לגור ביחד. השניים שכרו להם דירה בי גבעתיים וניהלו בית של ממש, כמו בעל ואשה. הכל היה יכול להיות נהדר, אילו לא גודע הדבר לאביה של רחלי, שהוא יהודי דתי, משגיח כשרות במלונות באילת. האב לא כל כך מאושר מזה שהבת שלו חיה חיי-חטא. הוא בא לדירה בגבעתיים ואמר לבני הזוג: „או חתונה או פרידה“.

עכשיו יש לרחלי בעיה. היא לא יכולה להמרות את הפה של אבא שלה. זה אצלן בדם. אבל היא לא רוצה עדיין להתחתן עם בני, זה עדיין לא בדם שלה. אבל היא גם לא רוצה לעזוב אותו. כי הוא ממש בדם שלה.

מה היא תעשה? לא יודעת.

לא הולך לה לבחורה הזאת, למרות ש-הים היה צריך לברך אותה בכל טוב. אני מתכוונת למי שהיתה קריינית הי ספורט בטלוויזיה, רחלי חיים, הצעירה האילתית בעלת הינפי האכזבי, שאי-אפשר של להשתגע כל פעם שרואים אותה, על המסך או בחיים.

תחילה התברר כי היא לא כל כך מתאימה לטלוויזיה והיו צריכים להיפרד ממנה שם. לרחלי זו היתה מכה של ממש. היא כל כך השתדלה וכל כך למדה. חוץ מזה היא התאוששה. ממש ימים אחדים לפני הפיטורין שלה. מינתוח לא נעים שעשו לה בתליה-שומר.

אבל נראה היה כי רחלי מתגברת. היא הקימה להקה קטנה עם **לואיז** ו**קייב** הופיעה אצל **מני פאר** בטלוויזיה. וקייב-לה אפילו הצעות דוגמנות, בימיו והנחיה של מופעים. אבל מה שעודד את רחלי בעיקר היה החבר שלה, **בני נדלר**, זמר

סוף

לרומן המכות

יש לי חולשה בת שנים רבות **למונה זיכרשטיין**. אני יודעת שהשחקנית היפהפיה הזו כבר מבטיחה המון זמן להי-יות בסדר, וכל פעם נותנים לה צ'אנס מחדש. צ'אנס שהיא לא כל כך עומדת בו. אבל מה אני אעשה? אני אוהבת את הבחורה הזאת.

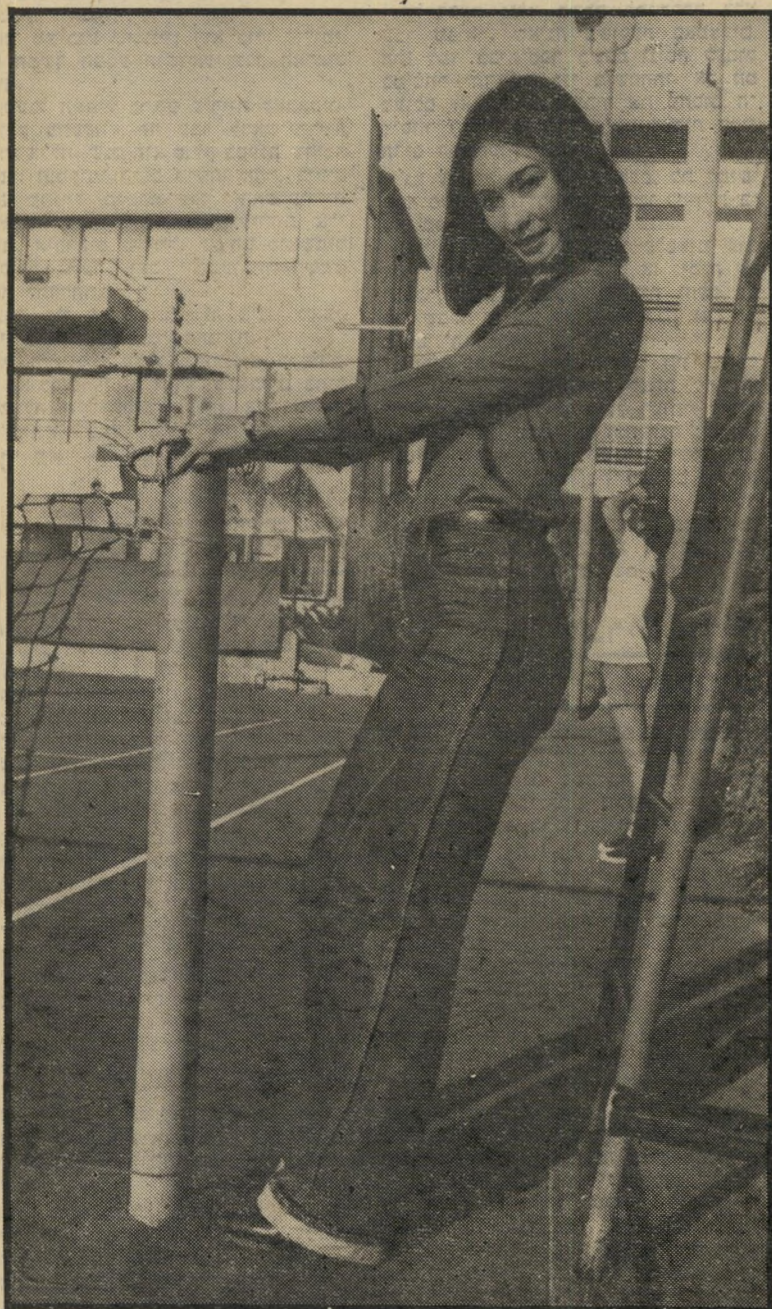
לכן אני לא יודעת אם לשמוח או להצ-טער, על כך שבשבוע שעבר החליטה מונה להיפרד מהחבר שלה, שהיה לא סתם חבר אלא תולדה של מאבק — השחקן **שרגא**

הר-פז. האמת היא שזו לא הפעם הרא-שונה שמונה ושרגא נפרדים, וכימעט כל פרידה כזו מלווה בצעקות, ולעיתים גם במכות ובפנסים כחולים. אבל משהו בלב לוחש לי שהפעם זו פרידה סופית.

או לשמוח או להצטער בשביל מונה? היא עברה שבעה מדורי גיהנום עד ש-השיגה את שרגא. האשה החזקה שלו נלחמה עליו כאילו שהוא נכס יקר או חשבון-צמודים בבנק. מכות, מיסטר, בתי-מישפט, מה לא — וחוף מכמה ריבוי-קטנים עמדו השניים יפה בכל התלאות שנגרמו להם ובכל התלאות שהם הביאו על עצמם — וכמובן, האהבה ניצחה.

אבל כמו שאתם מבינים, זה נצחון בי-ערבון-מוגבל. השבוע, לאחר מריבה ש-הפכה כימעט תיגרה, דווקא ליד החלון שלי, החליטה מונה שבשבילה אין יותר שרגא.

עד לפיוס הבא?

רחלי חיים
הודעה מאילת

צלם במקום צלם

חצי שנה זה אולי זמן קצר מדי לני-שואין, אבל בהחלט מספיק לגירושין. בי-עיקר כשמדובר בהיא והוא שמבינים זה את זה, ושואין להם די רכוש משותף ש-עליו כדאי להתדיין ברבנות, ושקצב החיים שלהם מהיר מזה של בני תמותה רגילים.

כאשר החליטו צלם-העיתונות **פטר פן** והסטודנטית לאמנות **אילנה יראי**, ש-זהו זה, והגיע הזמן לתת גושפנקה רש-מית לאהבה, תפסה אותם ההחלטה בעת טיול בגרמניה. מה עשו? נכנסו למישרד המתאים הקרוב ביותר ונישאו בטכס אזי-רחי. אולם כשהחליטו להתגרש, כעבור ששה חודשים, כבר שהו בארץ. הרבנות סירבה להסדיר את הגט, בטענה שמי ש-השיא הוא שיפריד. לכן חייבים פטר ואי-לנה לשוב לגרמניה ולעשות זאת שם — סיפור שהוא לא כל כך זול.

פטר, שהסב את מיקצועו והפך איש-עסקים חיפאי, הספיק כבר להפיל ברשתו כמה מיפהפיות עיר-הנמל. ואילנה בכל זאת שומרת על גאמנות. אם לא לבעל או לפחות למיקצוע שלו. היא עושה זאת באמצעות חתיך אמריקאי גבוה ומדליק, שאת סודו גילתה לי השבוע: „גם הוא צלם“.

מונה זיכרשטיין ושרגא הר-פז
עוד פעם הפסקה

פטר פן
מספיק חצי שנה